

Warszawa, dnia 12 stycznia 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 892/22

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Dołhy

protokolant: protokolant sądowy Aneta Dygas

4 przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 5 stycznia 2024 r.

5 sprawy M. B. syna T. i J., ur. (...) w O.

6 oskarżonego z art. 218 § 1a k.k.

7 na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

9 z dnia 3 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 375/21

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 892/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 3 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 375/21.		
1.2 Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
0.11.3. Granice zaskarżenia		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.		
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC				

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	<p>1. Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony M. B. dopuścił się przypisanego w części dyspozytywnej wyroku czynu kwalifikowanego z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podczas gdy czyn ten wyczerpuje znamiona czynu z art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., a w konsekwencji naruszenie innych przepisów prawa materialnego powodujące, że orzeczenie nie odpowiada prawu tj. art. 45 k.w. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu,</p> <p>2. Obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niezobowiązanie oskarżonego M. B. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, o jakim mowa w art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. - w całości na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. poprzez zapłatę należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 30.760,33 zł.</p> <p>3. Obraza przepisów prawa materialnego art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 1 § 1 k.w. poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	ich niewłaściwe zastosowanie do oceny czynu oskarżonego zawartych w zarzucie i opisie czynu aktu oskarżenia.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Apelacja wywiedziona przez oskarżyciela posiłkowego zawierała trafny zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 218 § 1a k.k. oraz argumentację na jego poparcie. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny jak i judykatury obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub nie zastosowaniu w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Zarzut obrazy prawa materialnego ma zawsze samodzielny byt, a jego przesłanką jest twierdzenie skarżącego, że przy wydaniu orzeczenia doszło do wadliwej subsumpcji ustalonych faktów pod przepis prawa materialnego, bądź też, że obrazą przepisu materialnego było zaniechanie takiej subsumpcji.</p> <p>W niniejszej sprawie Sąd I instancji w oparciu o przeprowadzone dowody w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, z którego wynika, że M. B. we wskazanym w zarzucie okresie czasu prowadząc działalność gospodarczą i zatrudniając dwóch pracowników nie odprowadzał jako płatnik składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, jednak dokonał nietrafnej subsumpcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego uznając, że zachowanie oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia</p>		

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Przede wszystkim nie można zgodzić się z wnioskowaniem Sądu co do braku pokrzywdzenia pracowników, co wykluczałoby zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako występku z art. 218 § 1a k.k. Przestępstwo stypizowane w tym przepisie penalizuje bowiem zachowanie osoby wykonującej czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych polegające na złośliwym lub uporczywym naruszaniu praw pracownika wynikających ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego i należy ono do przestępstw formalnych, bowiem do jego dokonania nie jest wymagane spowodowanie efektywnej szkody ani nawet bezpośredniego i konkretnego jej niebezpieczeństwa (vide Kodeks karny komentarz Andrzeja Marka, Dom Wydawniczy ABC 2005, s.405, Komentarz do art. 218 k.k. pod redakcją Alicji Grześkowiak publikowany w systemie Legalis). Z kolei wykroczenie z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy zachowań płatnika składek albo osoby obowiązanej do działania w imieniu płatnika polegających na nie dopełnieniu obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w przewidzianym przepisami terminie, a zatem niekoniecznie musi to być pracodawca związany z pracownikiem stosunkiem pracy. Sąd I instancji pominął w niniejszej sprawie trafne stanowisko judykatury w rozpatrywanym stanie sprawy. Z wyroku Sadu Najwyższego Izby karnej z dnia 3 lutego 2022 r. w sprawie o sygn. akt III KK 289/21 wynika, że zachowanie płatnika będącego osobą fizyczną,

realizujące znamiona wykroczenia z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1009), może też, w określonych okolicznościach, wypełnić znamiona przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. To, że w odniesieniu do m.in. świadczenia z ubezpieczenia emerytalnego, powiązanego w przypadku ubezpieczonych niebędących płatnikami składek nie ze składkami wpłaconymi, lecz należnymi i zaewidencjonowanymi na ich kontach, korzystanie przez pokrzywdzonych z przysługujących im uprawnień nie było uzależnione od opłacenia przez płatnika składek, nie oznacza, że uporczywe lub złośliwe zaniechanie wypełniania tego obowiązku nie może stanowić przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. Przestępstwo to ma charakter formalny i do realizacji jego znamion nie jest konieczne, by naruszenie praw pracowniczych doprowadziło po stronie pracownika do szkody o charakterze majątkowym lub niemajątkowym. Sąd Najwyższy w orzeczeniu tym wskazał, że nie ulega wątpliwości, że zaniechanie przekazania właściwym instytucjom tych części wynagrodzenia, które nie są wypłacane pracownikowi, podlega ochronie karnoprawnej na podstawie innych przepisów, a w zakresie składek na ubezpieczenie społeczne jest to przepis art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z treścią tego przepisu odpowiedzialności za wykroczenie podlega płatnik składek (osoba obowiązana do działania w jego imieniu), który nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w przewidzianym przepisami terminie. Odpowiedzialność za

„kwalifikowany typ” tego zachowania przewiduje przepis art. 218 § 1a k.k. Jeśli realizacja znamion wykroczenia art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych miałyby charakter uporczywy lub złośliwy to takie zachowanie należy oceniać już w kontekście przestępstwa naruszenia praw pracownika wynikających ze stosunku ubezpieczenia społecznego. Wobec tego, że przepis art. 218 § 1a k.k. odwołuje się w sposób generalny do praw pracownika wynikających ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego, przyjąć trzeba, że dyspozycja tego przepisu obejmuje wszelkie możliwe prawa pracownika z tych stosunków. Art. 218 § 1a k.k. odnosi się do całości szeroko rozumianych praw pracowniczych, a nie jedynie ich bezpośredniego interesu fiskalnego. Prawem takim jest wypłata wynagrodzenia, także w zakresie składek, wpłacanych do ZUS. Pracownik, nawiązując stosunek pracy, zobowiązuje do wypełnienia określonych świadczeń na rzecz pracodawcy. Jednocześnie pracodawca zobowiązuje się do realizacji katalogu świadczeń wzajemnych, do których zalicza się między innymi odprowadzenie składek. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że zachowanie płynności finansowej ZUS stanowi gwarancję efektywności pracowniczego ubezpieczenia społecznego, a ta okoliczność jest już bezpośrednio powiązana z interesem pracowników (por. K. Ślebzak, J. Kosonoga, Odpowiedzialność płatnika składek za obliczanie, potrącanie i przekazywanie składek na ubezpieczenie społeczne, *Ius Novum* 2016, nr 3, str. 292 – 294). Takie samo stanowisko co do kwalifikowania zachowań

w postaci nieodprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne w przypadku pracodawców działających złośliwie lub uporczywie z art. 218 § 1a k.k. zajął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 6 października 2022 r. w sprawie II AKa 204/22 jak i sądy w orzeczeniach powołanych w apelacji oskarżyciela posiłkowego. Stanowisko to należy w pełni podzielić. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, aby ustawodawca akceptował stan, w którym długotrwale, świadome naruszenie praw pracownika w zakresie odprowadzanych składek na duże kwoty mogło stanowić tylko wykroczenie.

Należy również wskazać, że Sąd I instancji niecelnie powołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie P 29/09 na poparcie swoich wywodów co do tego, iż nieodprowadzanie składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne nie stanowiło naruszenia praw pracowniczych bowiem nie dochodzi do pokrzywdzenia pracowników. Przede wszystkim należy zauważyć, że wyrokiem tym została stwierdzona niekonstytucyjność przepisów art. 218 § 1 k.k. oraz art. 98 ust. 1 pkt 1 i art. 98 ust. 2 w związku z art. 98 ust. 1 pkt 1 oraz art. 24 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez to, że dopuszczały wobec tej samej osoby fizycznej, za ten sam czyn, odpowiedzialność za przestępstwo, odpowiedzialność za wykroczenie oraz dodatkową opłatę. Przepisy wskazane w tym orzeczeniu w związku z decyzją Trybunału Konstytucyjnego utraciły moc z dniem 1 czerwca 2012 r., ale w ich miejsce weszły w życie te same w treści unormowania w

Kodeksie karnym i wskazanej wyżej ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych z tą zmianą, że dodatkowa opłata do wysokości 100% składek nieopłaconych nie mogła być wymierzona w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem za niepłacenie składek lub opłacenie ich w zaniżonej wysokości (zakaz podwójnego karania). Ponadto z pisemnego uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynika, że Trybunał miał w polu widzenia, iż zachowanie płatnika będącego osobą fizyczną, realizujące znamiona wykroczenia z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może też, w określonych okolicznościach, wypełnić znamiona przestępstwa z art. 218 § 1 k.k. (obecnie art. 218 § 1a k.k.), w części dotyczącej złośliwego lub uporczywego naruszania praw pracownika wynikających ze stosunku ubezpieczenia społecznego jak i wskazał, że jeśli uwzględnić to, że znamiona przestępstwa określonego w art. 218 § 1 k.k. może wypełnić tylko naruszenie prawa ze stosunku ubezpieczenia społecznego, któremu można przypisać cechę złośliwości lub uporczywości, zakładające zachowanie umyślne, nacechowane złą wolą (por. W. Wróbel, (w:) A. Barczak-Oplustil, B. Grzegorz, Z. Ćwiąkalski i in., Kodeks karny. Komentarz. Część szczególna, t. II, Kraków 2006), to można stwierdzić, że niezwykle rzadko może w praktyce zdarzyć się, że osoba, której wymierzono dodatkową opłatę z tytułu niewywiązywania się z obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne pracownika, zostanie też z tego samego powodu pociągnięta do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 218 § 1 k.k. Nie jest to jednak niemożliwe (tak też: J.

Lachowski, (w:) Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych..., Toruń 2007, s. 509 oraz J. Marciniak, Prawa pracownika wynikające ze stosunku ubezpieczenia społecznego jako przedmiot ochrony z art. 218 § 1 KK, „Monitor Prawa Pracy” 2009, nr 1, s. 19; inaczej W. Wróbel j.w.).

Biorąc pod uwagę powyższe, należało uznać, że w niniejszej sprawie doszło do obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, ponieważ Sąd I instancji niezasadnie zakwalifikował zachowanie oskarżonego jako wykroczenie i umorzył postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności. Należy zauważyć, że oskarżony prowadził działalność gospodarczą, był pracodawcą i świadomie nie odprowadzał przez okres ponad 2 lat składek, co nie wskazuje na przejściowe trudności finansowe, ale normę w jego zachowaniu, które w tej sytuacji należy uznać za wypełniające znamię uporczywości, bowiem doszło do wielokrotnego, systematycznego, stałego naruszenia praw pracowniczych wynikających z ubezpieczenia społecznego, a tym samym jego zachowanie wyczerpało znamiona występkę z art. 218 § 1a k.k.

Sąd Okręgowy uznał, że nie będzie odnosić się do zarzutu naruszenia treści art. 46 § 1 k.k. wywiedzionego w apelacji, ponieważ rozpoznanie tego uchybienia byłoby przedwczesne (art. 436 k.p.k.). Należy mieć również na uwadze fakt, iż w czasie ponownego rozpoznawania sprawy przez Sąd Rejonowy może chociażby okazać się, że oskarżony zadłużenie spłacił

<p>w całości lub części. Sąd Rejonowy może wydać także teoretycznie orzeczenie warunkowo umarzające postępowanie, a wtedy naprawienie szkody orzeka się na podstawie art. 67 § 3 k.k. Niemniej jednak przy rozpoznawaniu sprawy konieczne będzie zapoznanie się przez Sąd I instancji z powołanym w apelacji orzeczeniem – Postanowieniem Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 15/16 jak i chociażby stanowiskiem doktryny w tej kwestii.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uznanie oskarżonego M. B. winnym popełnienia przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. (zawartych w zarzutach i opisie czynu a.o.) orzeczenie stosownej kary przewidzianej przez normę art. 218 § 1a k.k. oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, o jakim mowa w art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w całości - na rzecz pokrzywdzonego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. poprzez zapłatę przez oskarżonego należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 30.760,33 zł,</p> <p>2. Alternatywnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji czy zachodzą przesłanki przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i ewentualnego skazania z orzeczeniem stosownej kary wraz z orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
<p>Wniosek należało uznać za zasadny częściowo albowiem w zaistniałej sytuacji należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zgodnie bowiem z treścią art. 454 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie, dlatego też z uwagi na zawartą w tym przepisie regułę ne peius, wyrok w niniejszej sprawie podlegał uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej		

warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
Powody uchylenia zostały przedstawiono szczegółowo w pkt. 3 uzasadnienia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Rozpoznając sprawę ponownie Sąd I instancji może przestać na ujawnieniu dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku (zgodnie z treścią art. 442 § 2 k.p.k), a po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz stanowiskiem judykatury w przedmiocie czynu zarzucanego oskarżonemu, podejmie decyzję w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. B.		Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku zawartego w apelacji o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego od oskarżonego

	<p>kosztów z tytułu zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji, ponieważ pełnomocnik nie stawiał się na rozprawę odwoławczą, a zgodnie z treścią § 11 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zwrot kosztów przysługiwałby tylko za podjęte czynności w tym postępowaniu. Sporządzenie apelacji zawiera się natomiast w czynnościach przed Sądem I instancji. Z uwagi zaś na uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu decyzję w przedmiocie ewentualnych kosztów zastępstwa procesowego w I instancji będzie musiał podjąć ten Sąd zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k.</p>
7. PODPIS	
SSO Justyna Dolhy	

6.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel posiłkowy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana